

Pál Dániel Levente

Az Úr
Nyolcadik Kerülete

Pál Dániel Levente

Az Úr
Nyolcadik Kerülete

ATHENAEUM

© Pál Dániel Levente, 2017

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámín

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Tel.: 1–235–5020

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 675 8

Felelős szerkesztő: Szabó Tibor Benjámín

Szerkesztette: Nagy Koppány Zsolt

Műszaki vezető: Drótos Szilvia

Borító: Lakatos István

Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Szekszárdi Nyomdában, 2017-ben

Felelős vezető: Vadász Katalin igazgató

„Rád nézek, leszakad a pofám!”

Kálvária tér, buszmegálló. Egy fiatal fiú üvölt magából kikelve a mellette ácsorgó lányhoz. A fiú arcát tiszta, friss kötés takarja.

– Há’ mi vagy te?! Micsoda? Csak szopod a gecit, nem csinálsz mást! Anyád mi volt?! Anyád is ilyen volt! Olyan vagy, mint anyád! Mindenki megbasz! Mindenki! Te! TEE! A kurva szádat! Azt a szép kurva szádat a rák egye le rólad! Azt ott! Azt! Há’ mi vagy te?! Micsoda? Rád nézek, leszakad a pofám!

– Az már megvolt. Azér’ kísérgetlek – válaszol halkán a lány.

A ruha teszi az embert

Egy jó barátomnál festettünk, tőlem öt-hat percnyire. Haza kellett ugranom valamiért, nem bonyolítottam, festékes munkaruhában meg kezekkel és fejvel sétáltam haza és vissza. Befordultam a Kálvária téren, és azt vettem észre, hogy azok a lányok, akik rám sem hederítenek, amikor normálisan vagy elegánsabban jövök-megyek, elkezdtek körözni, közeledni, megszólítani, észrevettek az arctalan tömegben: „Szia. Kemény nap volt?” „Lelazítsalak?” „Iszunk egy sört? Nálad?”

Március 15.

Március 15-én éjjel hazafelé beázott csizmában taposom a havat, szívem fölött kokárda. Megszólít egy lány:

- Milyen szomorú vagy. Megvigasztalnálak...
- Áá, csak magyar vagyok, ezen nem segít semmi.

„Járkálj, járkálj, néz a rendőr!”

Tegnap este a kisbolttól egy kapualjnyira két férfi üvöltözik egy lánnyal.

- Járkálj, járkálj, néz a rendőr! – üvölti az egyik.
- Közlekedjél! – üvölti a másik.
- Hagyjátok, ért hozzá! – kotyog bele egy idősebb nő.
- Ne ácsoro-o-o-ogj! – üvölti az egyik férfi.
- Szopjatok le, én vagyok a kurva! Tudom, hogy kell! – üvölt vissza a lány.

„Akkor minek vagy kinn?”

Illés utca, két kurva beszélget a kisbolt ajtajában.

– Görcsölök, hallod?!

– Még a járásod is, mint bolondé.

– Naggyon görcsölök!

– Akkor minek vagy kinn?

– Muszáj csinálni. ... Meg még szeretik is, ezért.

Paradigmaváltás a purgatóriumból a pokol felé

Kőrös utca, leszólít egy lány:

– Szia. Szex?

– Szia. Nem.

– Tű?

„Csak megijedtem”

Nonstop dohánybolt, esti csapatos bevásárlás.

- Vegyél egy Multit – mondta Józsi, majd kiment.
- Épp fenn volt nálam a Józsi.
- Jóvanakkor.
- Ez csak kiveri.
- Nem baj az.
- Anyud hogy van?
- Jól, jól.
- És a karod?
- Nem vágják le. Neki köszönhetem.
- Le is álltál?
- Még nem mozog. Ja, le.
- Úgy lógott rajtad, mint az infúzió.
- Mindig, hallod.
- Ügyes vagy.
- Csak megijedtem.
- Kérek egy piros Multit.
- Nekem is az lesz.

Görbe piaci mese

Szombat délután volt, többen álltunk a villamosmegállóban, a Teleki téri piac mellett. Egyszer csak oda szólt hozzám egy kihúzott szemöldökű, csinoska lány – ám ha őszinte akarok lenni, azt sem tudom, fiú volt-e vagy lány.

– Mikor jön a villamos? – kérdezte.

– Öt-hat perc múlva.

– Szupi – nyugodott meg.

Várnánk is tovább csendes nyugalomban, de alig telt egy szemhunyorgatásnyi idő, megjelent az út túloldalán három tízévesforma rakoncátlan kölyök, és üvöltözni kezdtek. A címzett iménti beszélgetőpartnerem volt, egyre hangosabban és vadabbul dobáltak feléje mindenféle szitkokat, ocsmányságokat, átkokat. Felsorolni ezeket még népköltészet sem lenne, tartózkodnék is tőle, de annyi elmondható, hogy volt ott minden – neme, foglalkozása, vélt vagy valós származása, apja, anyja sem maradt ki a sok jóból, mit az odébb húzódó közönség egyre táguló gyűrűjében mind arcába és fejére kapott.

A lány – de ahogy néztem, egyre inkább fiúnak tűnt – türelemmel, nyugodtan tűrt, mint akinek a

mindegy is mindegy, ám aztán egyszer csak kirobant belőle:

– Menjetez haza a rákos román utcátokba hazafelé!

Majd ránk nézett, megköszörülte a torkát, mintha a szempilláját is rezegtette volna, halkán és kedvesen megszólalt:

– Ez megy egész nap. Így néz ki ez a hely... Ha nem látnálak titeket, el se hinném, hogy vannak itt magyarok. Ezek a kölkök, nem tudom, honnan jönnek, csak úgy nőnek a földből!

A kölykök átjöttek az úton, folytatták a szövegelést, egyre ordenárébb módon, egyre fülsértőbb káromgással. A fiú – vagy lány – már nem szólt senkihez, túrte csupán. Eltelt így jó pár hosszú perc, a villamos nem jött, vártunk. Hallgatag, magunk elé földre lenézve, tehetetlenül, ahogy szokás.

Árul a piacon egy fekete bőrű – azt mondják errefelé, szudáni származású – kofa is, hallhatta a sok szitkot-átkot, hangzavart, s erre rá kijött a megállóhoz ő is, majd szép magyar nyelven, a szavak elejét különösen megnyomva azt ordította a kölykök felé:

– Eredjetez haza, az anyátok picásját! Meg ne lásalak titeket itt még egyszer!

Amazok pedig elkushadtak és csendesülve eloldalogtak. A lány – most meg annak látszott inkább – csak pislogott és udvariasan köszönömöt motyogott. Ránk nézett. Szemében se jó nem volt, se rossz, csak ugyanaz a közöny tükröződött vissza, amivel mi néztünk rá.

Kora este volt, vénasszonyok nyara

Kora este volt, vénasszonyok nyara, langyos, illatos, fecsegő.

A szomszéd ház kapualjában egy tucat gyönyörű cigány lány cicázott. Feszés testükre úgy tapadt a selyemből és bársonyból készült csinos ruha, mintha második bőrük lett volna. Mintha éppen csak annyira nem lettek volna meztelenek, hogy meztelenségük felcsigázza az érzékeket.

Alig tudtam átfurakodni köztük, megcsapta orromat a rózszaesszencia parfüm, a mentolos rágó és a forró combok illata. Egy tollboa végigcirógatta az arcomat, egy ártatlan szempilla éppen előttem hullott szemérmesen a koszos betonra.

A lányok szépségversenyre készültek, vált számomra is világossá néhány felsóhajtott félszóból.

Ma este dől el, ki lesz közülük, vagy a vidékről feltranszportált rokonok és egyéb lányok közül a legszebb. És jó eséllyel az is, hogy kinek lesz jövője, és az a jövő milyen lesz.

Továbbmentem, a sarokról azért még visszánéztem. A lányok már három fekete Mercedes körül nyüzsögtek, és láthatóan azon vitatkoztak, ki hová fér be, hová üljön, ki mellé, vagy ki mellé semmiképp se, mert az egy testbe bújt boszorkány, nem hoz szerencsét, de korai halált.

„Imádkozom”

Álmos este volt. Vágytalanul lógatták hosszú leveleiket a fák. Egy utcát jobbra mentem, egyet balra, cigarettáról cigarettára gyújtottam. Semmi kedvem nem volt hazaérni, se semmihez, ami otthon vár. Hagytam, vigyenek a lábaim.

Az egyik kapualjból kivált egy árnyék. Megtorpan-
tam, nem tudtam eldönteni, megálljak, kikerüljem,
elférek-e mellette. Nem ismertem sem az állapotát,
sem a szándékait. Rászorítottam zsebemben a kulcs-
csomóra, két kulcsot az ujjaim közé állítottam. Ha
bármilyen lesz, és nem futok el, ez az ügyetlen boxer is
jobb, mint a semmi. Legalább bátorságot ad.

– Szia. Szex? – lépett ki a fényre.

– Miért ne...

Némán sétált mellettem, miután közöltem vele,
hogy meg akarom baszni. Nem csak egy kapualjban
vagy egy lépcsőházban, hanem az ágyamban.

– Szép lakásod van – mondta, mikor előreenged-
tem és felkapcsoltam a villanyt. – Látszik, hogy te
rendes fiú vagy.

Rámosolyogtam, töltöttem két pohár brandyt. Rá-

gyújtottam, amíg eltűnt a fürdőszobában egy törülközővel.

Az ágyamban feküdt, félkönyékre támaszkodva. Leheveredtem mellé. Kemény, kerekded combja volt, forró, mint kő a déli napon. Ahogy ott felejtettem a kezem, mintha egy gyík napozott volna rajta.

– Megbaszol? Nincs sok időm, vissza kell mennem.

Lerúgtam a farmert, ráfordultam. Megvárta, amíg befejezem, és lefordulok róla. Lihegtem félig csukott szemmel, ő már ült, és mintha magában beszélt volna. Nem értettem tisztán, de mintha beszélt volna valakihez, magyarázott volna valamit.

– Mit csinálsz?

– Imádkozom.

– Miért?

– Hogy ne kárhozz el, ne juss a pokolba.

„A lányok tudják csak igazán,
mi kell a nőnek!”

Késő délután volt, már jó ideje vártam a buszra. Egy harmincas, borostás, bőrkabátos férfi indulatosan és hadarva telefonált. Nem zavartatta magát, fel-alá mászkált:

– Nincs munkájuk? Küldjed át őket, ha nagyon akarnak. Húszból ketten szoktak maradni. Nem bírják. Egyszerűen nem bírják! Hidd el, nem könnyű meló ez. Kikészülnek! Nem bírják, ezek sem fogják bírni, hidd el. De küldjed csak át őket, ha nagyon akarják! De mondom előre, gyomor kell hozzá! ... Ja-ja, meg ideg! Küldjed át őket, én behívok két-három lányt az utcáról, azok betanítják őket. Nagyon értik már, mi kell nekik. Két-három hét. Néha négy is. Anynyi idő alatt betanítják őket a lányok! Nem hiszed?! Akkor gyere te is! Téged is kitanítanak! ... A lányok ezt jobban értik, a lányok tudják csak igazán, mi kell a nőnek! ... Na, de ők ebben profik, hogy lehet megnevelni a lányokat! Nagyon tudják! Mondom, két vagy három hét, ha mulyák, akkor négy. De nem több! Küldjed át őket, meglátjuk. Lelépnek vagy strici lesz belőlük. ... Na, majd beszélünk! Szevasz, barátom!